

Grația Feraru

Prin ochii ei

roman

LETRAS
Scie. Publică.

COPYRIGHT 2019 **GrațIELA Feraru**
COPYRIGHT 2019 **Editura LETRAS**
Toate drepturile rezervate.
ISBN 978-606-8935-30-0

Publicat de Letras, Distribuit de
www.piatadecarte.net

Contact editura: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.
Din respect pentru autorul cărții, folosiți-o pentru uzul
personal.

Puteți reproduce extrase din această carte în limita a 300
de cuvinte,
pe site-ul, blogul dvs., în rețelele sociale,
folosind întotdeauna semnele citării, urmate de titlul cărții,
GrațIELA Feraru, și un link către această carte și **Editura**
Letras.

CUPRINS

Punct...

... și de la capăt

Cine ești tu, E.M. și de ce simt că te cunosc?

Un nou început

A fost un vis?

Despre autor

*Pentru tine, cel care mi-ai ținut mâna pe
foaie... pentru nopțile în care ai crezut în
mine...*

EA este Ema.

Tânăra și ambițioasă, aflată la o noapte distanță de a-și începe drumul când totul se schimbă. Prinsă între dorință și realitate, între zi și noapte, între împlinire profesională și împlinire sentimentală...

Cine e de fapt Ema?

Atunci când te îndoiești de alegerile din trecut, când subconștientul tău își dorește să fi fost altfel... când cineva dă timpul înapoi pentru tine și te lasă să alegi un destin diferit... ce destin alegi?

Ema îl alege pe Eduard.

Eduard este EL.

Punct...

—Te părăsesc.

— Ești sigură?

—Da. Prefer sa regret că te-am aruncat în brațele altei femei decât să te învinovățesc toată viața că mi-ai furat șansa de a-mi urma visul.

—Dacă ieși pe ușa aceea nu te mai întorci!

—Nu am vrut sa te rănesc.

Așa era. Îl iubeam pe Cezar și iubeam toate lucrurile care ne-au unit atât de mult timp dar îmi doream altceva. Îmi era clar că nu aveam să mai găsesc pe cineva care să mă iubească așa însă nici nu căutam. Eram orbită de dorința de a ajunge departe, de a atinge un statut profesional înalt, lucru pe care, cred, mi l-am dorit și când l-am cunoscut pe el. Poate nu atât de mult.

L-am cunoscut pe Cezar când aveam 15 ani. Eram colegi de liceu. După multe insistențe și multă răbdare, că doar sunt o persoană dificilă, 3 ani mai târziu am acceptat să ieșim. Am dat bac-ul împreună și am plecat la facultate. Un an mai târziu ne promiteam că nimeni și nimic nu va interveni între noi. Dar nu mi-am ținut promisiunea și nu pentru că nu aș fi vrut ci pentru că atunci nu știam cu ce se mănâncă o relație. Nu știam că statul împreună la cămin, pierdutul nopților și fast-food-ul nu mă vor satisface toată viața.

Cezar a avut grija de mine și m-a răsfățat cum a putut mai bine dar cu timpul acel ”cum a putut mai bine” a devenit un gest copilăresc. Nu am nimic să îi reproșez dar mi-aș reproșa mie pentru că nu mai e ceea ce vreau. Nu

pentru că e într-un fel sau altul, că are sau nu are ceva ci pentru că nu poate să îmi ofere ce vreau eu. Sau nu vrea. Da, îmi doresc o familie și copii și toate cele dar pentru o familie, niște copii dar mai ales pentru „toate cele” mai avem de tras. Nu o să îmi cresc copiii în casa părinților lui de la țară. Bunicii sunt de neprețuit și trebuie să fie prezenți în educația unui copil. Dar nu în relația mea.

Lucrurile erau frumoase între noi mai ales când visam cu ochii deschiși că într-o zi vom avea de toate. Cezar era un bărbat romantic care încerca mereu să mă impresioneze și să mă surprindă. Chiar și atunci când m-a cerut în căsătorie, nu mă așteptam și cu siguranță nu mă așteptam să o facă fără inel, urmând să îmi ia unul ulterior, doar pentru că atunci îmi șoptise cineva în ureche să mă ceară. Sigur, acestea sunt lucruri pe care îți impui să le scoți în evidență atunci când cauți scuze, lucruri care la momentul lor nu te-au deranjat dar când iei decizia de a merge mai departe te încăpățânezi să te legi de ele pentru a te convinge că e decizia corectă. Ceea ce m-a deranjat cel mai mult era seara nefericită de septembrie în care ploua și cerul urla pentru mine. Alergam spre ceea ce numeam casă, acea cameră sărăcăcioasă de cămin, atât de entuziasmată și abia așteptam să sar în brațele iubitului meu și să îmi spun că am intrat la rezidențiat la unul din cele mai bune spitale din țară. Îmi alegeam cu grijă cuvintele cu care să îl conving că deși plânge de emoție nu înseamnă că e o persoană slabă. Dar eu eram cea care urma să plângă, de fapt, în acea seară.

—Cezar, ce vezi în ochii mei?

— El se luminează la față, cu un zâmbet larg mă sărută pe frunte și mă cuprinsese puternic în brațe:

—Să ghicesc... Te văd mireasă. Ți-ai găsit rochie?

—Nu încă. Este vorba despre altceva. Am intrat la rezidențiat la unul din cele mai bune spitale din țară! E incredibil! Îți vine să crezi?

—Da, chiar e incredibil și nu, nu îmi vine să cred. Peste 2 luni ne căsătorim, tu nu ai rochie și stai și pierzi timpul cu alte prostii. Parcă era vorba să amâni un an rezidențiatul cât să ne stabilim la ai mei și să încerci să te acomodezi cu naveta.

—Nu pot face naveta 300 km !

—Atunci îți găsești mai aproape. Dacă ai fost acceptată la cel mai bun spital din țară, cu siguranță te vor primi și la unul mai aproape de noi. De ce te încăpățânezi să fii egoistă? De ce nu te gândești niciodată la noi?

—Pe tine nu te impresionează deloc ce am realizat? Nu te interesează că după 6 ani de muncă și de sacrificii am obținut șansa la care orice absolvent de Medicină visează?

—Ba da, nu mă vezi? Felicitări ! Dacă tot ești cu realizările, găsește-ți rochie. Cu ce te ajuta să mergi la un spital la 300 de kilometri depărtare? Este un loc de muncă! Nu asta contează cel mai mult. Contează să ne întemeiem o familie, să ne avem unul pe celălalt aproape.

Eram distrusă. Nu mă așteptam la reacția asta din partea lui. Școala nu a fost niciodată importantă pentru el, făcuse o facultate de 3 ani doar ca să dea bine și rămăsese încă 3 la cămin pentru a sta cu mine. A făcut multe sacrificii să ne fie bine dar se pare că nu e suficient. Nu e un om egoist, pur și simplu nu înțelege că oamenii au priorități diferite. Nu pot da cu piciorul la visul meu din ultimii 6 ani. Poate că avea dreptate și eram egoistă dar cum să

înfrânez acele porniri din mine care pur și simplu mă
voiau în altă parte?

În seara aceea s-a rupt ceva în mine. M-am trezit la
realitate într-o realitate care nu mai era a mea. Trăiam o
viață pe care Cezar și-o dorea dar eu nu mi-o mai doream
de mult. Dar de când nu mi-o mai doream? Când m-am
schimbat? Mi-am dat seama că asta conta cel mai puțin,
esențial era că m-am schimbat. Aveam în față 2 drumuri,
ploua și eu trebuia să mă hotărâsc cât mai repede pe care
merg.

—Te părăsesc.

...și de la capăt

Nu îmi vine să cred cât de rău mă doare sufletul, parcă mi-l smulge cineva din piept. Nu am deloc rezistență la alergat dar trebuie să continui, în 10 minute pleacă trenul. Iar bagajele astea nu mă susțin deloc, sunt așa grele... Mama avea dreptate că am nevoie de un bărbat. Sau măcar să îmi fi luat mai puține haine.

Când mă gândesc că trebuie să o iau de la capăt îmi este teamă. Cred că e ceva normal, încep o nouă etapă a vieții mele și de data aceasta singură. Când am plecat de acasă la 18 ani îl aveam pe Cezar. Eram amândoi neîndemânatici și nu știam ce implică mutatul într-un oraș străin dar ne aveam unul pe celălalt. Singur e mai dificil, mai ales ca femeie. Îți vin în cap toate fazele alea cu femei în vârstă înconjurată de pisici care nu au cu cine să schimbe o vorbă și terorizează toți vecinii. E scenariul standard de care toți ne îngrozim dar unele acolo ajung. Sper să nu mi se întâmple și mie. Probabil că acesta este motivul pentru care unora le este atât de comod să rămână într-o relație care nu mai merge, teama de singurătate, fără să își dea seama că ce e mai rău e să experimentezi singurătatea în doi. Așa ajunseseam și noi, doi străini care împărțeau o cameră de cămin, nu mai aveam nimic în comun dar „ne aveam unul pe celălalt”. Ce romantic. Ca să te ai „unul pe celălalt” trebuie să te ai mai întâi pe tine. Ca să te bucuri să petreci timpul cu cel de lângă tine trebuie întâi să îți placă să îl petreci cu tine dar Cezar nu înțelegea asta iar mie mi-a luat ceva timp. Așa eram și noi la început dar mi-am dat seama că atunci când începi o relație în liceu există marea posibilitate să te trezești peste ani cu ceea ce ai luat de la început, un coleg de cameră. Se întâmplă, toți ne schimbăm și evoluăm iar prioritățile

fiecăruia, inevitabil, se schimbă. Dacă mă gândesc bine, de fapt, prioritățile se formează, la 18 ani nu poți vorbi de priorități ci de ceea ce te pun alții să faci.

Într-o relație trebuie să faci și compromisuri dar până la un punct, până la punctul în care deja începi să te compromiți pe tine. Îmi doresc din suflet ca Cezar să își găsească pe cineva, are multă iubire de oferit și e genul de bărbat care ar face fericită aproape orice femeie. În special pe cele care își doresc doar o viață liniștită de familie cu mulți copii. Eu parcă vreau mai mult. Oare există bărbatul și pentru mine? Și eu la rândul meu am multe de oferit. Sunt o persoană modestă, la locul ei, apreciez lucrurile mărunte în viață. Prefer un apus de soare, plimbări romantice și discuții interminabile până la răsărit în locul nopților irosite în club. Ador să îmi petrec timpul cu prietenii la terase iar dacă voi ajunge să am propria cafenea e perfect. În materie de băieți, relația cu Cezar m-a ajutat să conturez bărbatul ideal. Am stat și am analizat ce fel de trăsături trebuie să aibă, de la culoarea ochilor până la modul în care se așează picior peste picior și mi-am dat seama cum pot fi dată pe spate: inteligența. Da, îmi doresc un bărbat inteligent care să se uite în ochii mei și să își dea seama imediat ce gândesc. Nu să stau eu să îi desenez. Un bărbat puternic, capabil să ia decizii și atunci când vine vorba de lucruri mărunte, cum ar fi unde să ne petrecem vacanța. Nu să stau să organizez eu tot. Un bărbat cu simțul umorului, care să mă facă să râd. Nu să fiu eu singura care reacționează la filmele de comedie. Îmi doresc multe de la bărbatul de lângă mine dar în momentul acesta cel mai mult îmi doresc să prind trenul acela.

Bine că am reușit. Uite Ema, poți să te descurci și singură, pentru asta nu ai nevoie de un bărbat. De un bărbat al meu nu, dar domnul drăguț care m-a ajutat să îmi

urc bagajele e bine venit dacă vrea să staționeze puțin în viața mea.

Nu mai era nici un loc liber, trenul era plin de tineri, câțiva dintre ei rezidenți ca mine sau cel puțin așa părea din frânturile de discuții pe care le-am surprins. Aproape de terminarea vagonului, am dat peste un băiat amabil care mi-a oferit locul său.

—Ia loc te rog, merg să stau cu colegii mei în vagonul celălalt.

—Mulțumesc.

Băiatul acela avea ceva în privire care îmi amintea de Cezar. Mi-am scos o carte de prin anul IV și am început să citesc. Fata care stătea lângă mine a observat imediat.

—Scuză-mă că te întrerup, ești cumva la medicină?

—Nu, dar am făcut medicina. Măine încep rezidențiatul.

—Ce tare! Și eu am făcut medicina, sunt anul II la rezidențiat. Eu sunt Andreea!

—Ema, îmi pare bine.

—Emoții?

—Da, am destule.

—E normal, așa am fost toți în anul I. O să te acomodezi repede și o să îți placă. Îndrumătorii sunt foarte de treabă, explică bine și au multă răbdare. Primele zile o să ți se pară mai ciudat. Unde o să stai?

—În cămin pentru început.

—Și eu tot la cămin stau. Sunt mai drăguțe decât cele pentru studenți, sunt condiții mai bune și în plus stai singur în cameră ceea ce pentru mine e ideal. Ajung ruptă seara și ultimul lucru de care mai am chef e de socializare.

—Da, înțeleg perfect.

Dar oare ea nu înțelege că eu, acum, nu am chef de socializare?

—Te las să citești că văd că ești destul de prinsă cu lectura. Diseară poate stăm de vorbă la un ceai și mâine își arăt împrejurimile. Ce zici?

—Sună bine.

Stăteam cu ochii ațintiți în carte și din când în când îmi mai aduceam aminte să întorc pagina să dau impresia că citesc dar eram cu totul absentă. Nu îmi puteam scoate din cap faptul că poate nu e decizia corectă și că nu sunt pe drumul cel bun. Îmi tot veneau în minte momentele de la începutul relației cu Cezar când totul părea roz și eram plină de speranțe de tot felul. Cred că îmi va fi dor de Ema de atunci, copilul naiv. Pe de altă parte am multe planuri legate de carieră și știu în linii mari ce îmi doresc de la viață. Dar sunt singură. Dacă nu îmi găsesc bărbatul pe care mi-l doresc? Îmi doresc să ajung o persoană importantă în domeniu, să am un cuvânt de spus în ceea ce înseamnă medicina. Dar cu cine voi împărți bucuria? Vor veni momente grele în care nu voi ști încotro să o iau, o să pun mâna pe telefon și o să îmi dau seama că nu am pe cine să sun. Ce fac atunci? Presupun că trebuie să îmi asum pentru că tot ceea ce sunt astăzi sunt pentru că eu am ales asta.

—Ema, vrei napolitane?

Napolitane! Dacă stau nopțile până târziu să lucrez și mi se face foame va trebui să mă descurc singură. Cezar îmi gătea când aveam mult de învățat. De ce nu putea și el să nu mă mai preseze atât cu nunta, ne-am fi descurcat într-un fel sau altul să facem și o familie ceva.

—Mulțumesc.

—E grea cartea? Văd că te-a captivat bine de tot.

—Nu este dar mi-a dat ceva bății de cap în facultate. Era să am restanță.

—Am avut și eu una și am stat foarte stresată dar într-un final am luat-o. Pe ce ești tu la rezidențiat?

—Chirurgie. Tu?

—Pe cardiologie. Am frânt inimile câtorva băieți în facultate și acum vreau să mă revanșez.

Amuzantă Andreea. Puțin prea sociabilă pentru gusturile mele dar știu sigur că mă va ține la curent cu tot ceea ce trebuie să știu pe parcursul primului an de rezidențiat.

—Tu de ce ai ales chirurgia?

De ce am ales? Nu mi-am pus și nimeni nu mi-a pus până acum întrebarea asta. Lăsând modestia la o parte, am fost foarte bună în facultate la toate materiile și toți profii au tras de mine să merg pe specializarea lor.

—Păi... mi s-a părut cel mai interesant. A fost o alegere spontană, așa am simțit.

S-a uitat strâmb la mine. O înțeleg, oamenii normali nu iau decizii așa importante pentru că simt. Ar trebui să vin

cu niște argumente dar n-am. Pur și simplu am simțit. Așa cum am simțit că e viață și după Cezar.

—Succes atunci, sper să nu dea greș simțurile tale. Vezi că cei de la chirurgie din spital sunt... mă rog, o să vezi.

—Cum sunt?

—Așa, mai... ciudați.

—În ce sens ciudați?

—Ei, nu vreau să te sperii dar sunt mai duri. Îți va prinde bine, ai ce învăța de la ei dar să nu te aștepti să îți faci prieteni pe acolo.

Arăt cumva a persoana care își stoarce creierul să termine medicina șef de promoție ca să își facă prieteni?

—Nu îmi fac probleme, voi găsi eu o cale să comunic cu ei.

—Sigur, sunt ok oamenii, comparăm doar cu ai mei, cardiologii care sunt ceva mai inimoși ca să zic așa.

—Bună gluma!

Băgăcioasă sau nu, călătoria alături de Andreea a părut chiar foarte scurtă.

—Am ajuns Ema! Mergi cu mine la cămin să înveți drumul, e foarte aproape.

Într-adevăr, am mers 10 minute pe jos și am și ajuns. Deși era aproape de gara haotică în care este în permanență forfotă, campusul pare desprins din povești. Parcă nu ar fi în oraș. Odată ce intri pe poartă, pășești într-o lume prietenoasă în care plutește veselie. Aleile sunt îngrijite, fiecare pietricică pare că a fost așezată cu mâna,

nesimțind sutele de valize care le traversează în lung și în lat. Toată lumea se salută cu toată lumea. Bobocii se deosebesc de la o poștă, rămân fascinați pe măsură ce pășesc spre cămine. Băncuțele sunt ocupate de tineri care citesc sau schimbă impresii. Căminele sunt zugrăvite cu un alb impecabil, parcă nu ar ploua sau nu ar intra praful în campus. Un colț rupt din cotidian și din ceea ce presupune meseria de medic.

—E superb aici! Simt o atmosferă distinctă, o ordine aparte ca și cum fiecare zgomot produs de către oameni este într-o ordine perfectă și în armonie, ca o melodie care urmează un ritm specific...

—Mă bucur că îți place Ema! În general sunt condiții bune, sper să ai noroc să nimerеști o cameră ok. Dacă nu, te ajut eu să o punem la punct. Măine putem sta toată ziua să o decorăm sau să mergem la cumpărături dacă ai nevoie de ceva ca luni dimineață să fii pregătită cu totul pentru ceea ce te așteaptă. Bine ai venit!

—Mulțumesc Andreea, sunt sigură că o să mă acomodez repede.

Eram de-a dreptul fascinată de noua mea lume. Camera nu arăta grozav dar cu puțină curățenie avea potențial să devină decentă. Din fericire este apropiată de cea a Andreei care s-a oferit să îmi stea la dispoziție dacă am nevoie de ceva. Inclusiv luni dimineață să mă ia cu mașina spre spital, să plecăm împreună. Ce nu am înțeles este de ce a venit cu trenul dacă tot are mașină. Mi se părea așa ciudat, pe cât de ideal părea totul pe atât eram de intrigată, ca și cum Andreea nu apăruse întâmplător în viața mea.

Seara m-am intersectat cu ea sperând să îmi facă un scurt rezumat despre cum se desfășoară lucrurile prin campus.

—Gata? Ți-ai desfăcut bagajele?

—Încă nu. Camera este foarte murdară, nici nu am îndrăznit să mă apuc de curățenie, ce să mai zic de bagaje...

—Hai la mine la un ceai, mai stăm de vorbă. Ai timp mai târziu sau mâine să despachetezi. Ce zici?

—Da, de ce nu... ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să inhalez praful acela.

—Fructe de pădure?

—Da, e în regulă. Nu prea sunt cu ceaiurile dar nu mă deranjează.

—Cred că înțeleg ce vrei să spui, scot o sticlă de vin?

Am pus o față serioasă dar cred că m-a trădat un zâmbet discret în colțul gurii.

—Alb sau roșu?

—Roșu.

Așa a început prima mea seară în calitate de rezident ce treptat s-a transformat în noapte și în discuții de care nu aveam nici cel mai mic chef. La început eram doar eu cu Andreea dar până la miezul nopții ne strânsesem deja vreo 10 dând naștere astfel unui haos dirijat, bineînțeles, de însăși Andreea.

—Nenorocitul! Nu pot să cred că și-a pus poză cu ea pe Facebook! Să vezi ce îi fac când o prind... îi joc în picioare pe amândoi!

—Hei, liniștește-te, ce ai pățit?

—Retardatul meu fost prieten.

—Care s-a combinat cu cea mai bună prietenă a ei! (a chicotit cineva din grup).

—Serios? (nu m-am putut abține)

—Da, ceva de genul. În fine, nu stăm să ne stricăm seara.

—Andreea, văd că tu ți-ai stricat-o deja. Povestește-mi, știu să ascult.

Grupul a agreat drept pentru care cu toții s-au retras tiptil lăsându-ne singure.

—Nu are rost Ema, am băut prea mult și o să îți zic chestii pe care o să le regret mâine.

—Nu ai de ce să regreți, îți promit că va rămâne între noi.

—Nu e vorba de asta, nu îmi pasă dacă află cineva, cu atât mai bine să știe toată lumea ce fel de om e... dar nu vreau să te încarc cu problemele mele.

—Nu mă deranjează, îmi place să ascult. Îți povestesc și eu dacă te ajută să te simți mai bine. Uite, încep eu. Am avut o relație de 7 ani cu un tip căruia i-am dat papucii pentru că voia nuntă, familie, copii iar eu carieră. Nu mă înțelegea deloc, credea că nu simt nimic pentru el doar pentru că nu îmi bat joc de 6 ani de facultate ca să mă mut

la țară la ai lui. Așa că am renunțat la el. Nu știu dacă a fost decizia corectă dar asta am ales.

—Nu îți pare rău?

—Nu știu, nu cred. Sunt dăți în care îmi e dor de el și îmi este teamă că nu voi mai găsi pe cineva dar toată chestia asta cu medicina simt că este o parte din mine. Simt că aș renunța la mine pentru el iar asta cu siguranță nu ar fi decizia corectă. Cred că e cel mai bine așa. Simt că nu întâmplător m-a pus cineva pe drumul acesta. E ciudat, mereu am visat la o iubire ca în povești și, totuși, iată-mă alegând cariera... Dar zi-mi tu... se apropie povestea mea de a ta?

—Da, doar că eu în primă fază am crezut că pot face față cu amândouă. Dar el nu era de aceeași părere din moment ce l-am prins cu cea mai bună prietenă a mea. Probabil că îl neglijam iar ea pentru binele nostru îl consola. Doi fraieri amândoi.

—Nu te merita. Andreea, gândește-te la drumul pe care îl ai în față și la cât de mult o să regrete el că te-a pierdut când o sa vadă ce departe ajungi. De ea nu mai zic că a trădat prietenia voastră. Nu merită să suferi.

—Nu sufăr, probabil e doar orgoliul că m-au luat de fraieră dar o să le pară rău.

—Capul sus, mâine mergem la cumpărături.

A zâmbit și pentru mine era suficient. Nu poți vindeca o dezamăgire cu câteva vorbe dar e plăcut să vezi oameni care măcar încearcă. Am schimbat subiectele de discuții, am trecut de la vacanțe, hobby-uri la planuri, idealuri. Entuziasmul cu care mi-a prezentat viața ei de anul trecut

m-a umplut de optimism. Cu siguranță nu îmi va fi greu să mă acomodez. Cel mai greu pas era camera...

Arăta foarte ciudat. Am privit timp de câteva secunde ușa impunătoare înaintea de a-mi face curaj să descui. Parcă mă aștepta ceva înăuntru. De cum intrai îți transmitea o stare foarte ciudată de bine, de liniște, de protecție, în ton cu atmosfera din campus dar cu o amprentă aparte, cunoscută. Parchetul scotea un zgomot puternic dar primitiv. Nu părea a fi printre primele dăți când îmi auzeam pașii în acea cameră. Mobilierul era foarte vechi dar bine îngrijit ca și cum cineva ar locui permanent în ea. Pereții erau vopsiți albi dând impresia că te afli într-o încăpere imensă. Pe unul dintre ei se afla un tablou prins într-un cui pe care până și eu îl băteam mai bine. Ilustra o casuță părăsită pe o plajă pustie. În partea opusă mi-a atras atenția o oglindă ușor ciobită într-un colț în care dacă te priveai aveai impresia că e capabilă să îți spună orice despre tine. Pur și simplu parcă te cufundai în ea. M-am apropiat pentru a o putea studia mai bine și m-a fermecat din prima. Vedeam o Ema complet diferită, parcă ceva mai tânără, mai zâmbitoare. Mi-am apropiat mâna de ea pentru a șterge urmele de praf dar mi-am retras-o instant, de teamă să nu mă absoarbă în ea. Părea a fi pentru prima dată când mă vedeam pe mine cu adevărat. Oglinda ilustra sufletul meu de copil pe care l-am neglijat cu desăvârșire în ultima vreme. M-am dat ușor în spate și m-am împiedicat de ceea ce părea a fi o mică bibliotecă. Pe rafturile sale vechi erau câteva cărți. Am început să le răsfoiesc. Toate aveau un semn discret, în colțul din dreapta al primei pagini, inițialele „E.M.”. Într-una din ele era o poză cu un băiat foarte frumos în halat care ținea o mapă în mână. Avea în jur de 25 de ani. Pe spatele ei, din nou, inițialele din cărți. Priveam captivată acele obiecte ce

păreau a fi amintirile cuiva. Simțeam un sentiment de familiaritate, de ceva cunoscut, de ceva bun. Am continuat să îmi arunc privirea prin încăpere.

Patul era surprinzător de mare pentru un mobilier de cămin dar partea cea mai frumoasă era că se afla poziționat lângă fereastra imensă. Mă vedeam stând noaptea cu capul pe pernă și numărând stelele. Într-un colț de afla un birou cu 3 sertare. Cel din partea de jos era desprins și stătea să cadă. L-am tras afară să încerc să îl repar dar mi-a atras atenția un plic care a aterizat pe podea când l-am mișcat. L-am desfăcut să văd ce era înăuntru. O foaie velină îmbătrânită de vreme mi-a captat fascinația.

10 lucruri de făcut până la sfârșitul vieții

1. să ajung un medic renumit
2. să mă îndrăgostesc nebunește
3. să îmi fac o familie
4. să îmi construiesc o casă pe plajă
5. să călătoresc de câte ori am ocazia
6. să aduc bucurie în viețile oamenilor
7. să formezez cât mai mulți tineri
8. să fiu un model pentru cei din jurul meu
9. să ajung directorul spitalului în care îmi fac rezidențiatul

10. spitalul în care îmi fac rezidențiatul să poarte
numele meu

E.M.

Cine ești tu, E.M. și de ce simt că te cunosc?

Am pus într-un sertar cărțile, poza și foaia acestui E.M. în cazul în care s-ar fi întors după ele și mi-am văzut de curățenie. Într-un fel mi-ar fi fost teamă să stau față în față cu el, simpla lui privire din poza năștea tot felul de senzații în corpul meu dar în același timp mi-l imaginam bătând la ușă. Mi-am pus toate hainele în dulap și am scos o carte să citesc. Alegerea a fost destul de dificilă având în vedere că majoritatea cărților pe care mi le adusesem îmi aminteau de Cezar. Oare ce o mai fi făcând? Au trecut 2 luni de când nu am mai vorbit. Noroc cu maică-mea că îmi aduce aminte periodic de el. De luni până vineri, când citeam pentru rezidențiat, îmi scotea în evidență faptul că am un viitor în față, că o să ajung departe fără el, că doar mă trăgea înapoi; în week-end-uri, îmi scotea ochii că nu am cu cine să ies. Așa e mama dar mă iubește și îmi vrea binele. Mă rog, și el mi-l voia. Doar că binele meu nu e cum îl văd ei. Oricum s-a terminat. Acum nu mă mai împiedică nimic să îmi construiesc o carieră și nici pe el să își facă copiii pe care să îi crească maică-sa cât el muncește și nevastă-sa stă la cratiță. Cezar e capitol încheiat. Ceva îmi spune că totul va fi bine.

Luna strălucește atât de frumos și ador patul acesta așezat lângă geam, cerul e plin de stele... o stea căzătoare! Repede, dorință... ce dorință... gata, știu... vreau să găsesc bucățica aceea din mine, bucățica ce am simțit mereu că îmi lipsește dar nu am știut niciodată ce e...

Am avut o copilărie foarte frumoasă pe care mulți copii și-ar dori-o și mulți adulți vor să le-o ofere propriilor copii. Am doi părinți minunați care mi-au oferit totul, de la jucării până la sprijin în orice situație. Nu am dus lipsă de colegi de joacă în copilărie sau de prieteni pe măsură ce

am crescut. La școală mereu m-am descurcat, am avut note mari și în mare parte am reușit tot ce mi-am propus. Până la vârsta aceasta, mă declar un om mulțumit. Am avut o relație frumoasă din care am avut multe de învățat, am avut un om minunat alături în momentele grele și un prieten haios în momentele frumoase dar mereu am simțit un gol. Nu am reușit nici până acum să definesc ce este acel ceva. Chiar și în momentele de extaz pe care orice om le are măcar de câteva ori în viață, momentele în care obții ceva pentru care ai muncit foarte mult timp și în clipa în care ajungi unde ai visat și simți că poți atinge cerul cu mâna eu tot simțeam ca sunt la un deget distanță. Vreau să îmi găsesc acel ceva care să mă completeze.

Gândurile nu mă lasă să adorm, am mari emoții pentru mâine. Mi-e teamă că nu o să mă acomodez și că o să îmi pară rău de alegerea făcută. Dar până nu trec prin asta nu am de unde să știu cum e mai rău și până la urmă sunt genul de om care preferă să greșească decât să stea să se vaite „cum ar fi fost dacă?”. Gânduri peste gânduri, dacă mi-aș putea face mintea să tacă... să adorm, să mă trezesc din nou studentă, să știu cum ar fi fost viața mea fără Cezar, cum ar fi fost dacă aș fi ales altfel...

A mai căzut o stea...

Un nou început

—Ema, e târziu, te așteaptă Otilia să plecați la facultate!

—Mamă, am stabilit să plecăm la 10. Asta înseamnă că o să ajungă pe la 11. Are multe calități dar știi că punctualitatea nu e punctul ei forte.

—Vezi să nu uiți ceva. Ți-ai pregătit cu ce te îmbraci la deschidere?

—Da. O să îmi iau niște blugi și un tricou. E cald.

—Domnișoară, un student la medicină nu se poate prezenta în blugi!

—Am 199 de colegi iar facultatea durează 6 ani. Crezi că atunci când o să termin șefă de promoție or să apară poze cu mine de la deschidere? Parcă și văd... „BREAKING NEWS: Șefa de promoție de la medicină a început cu stângul. A venit în prima zi mahmură și în blugi”

—Ema, nu îmi place comportamentul tău! Cu atitudinea asta nu o să ajungi prea departe, ascultă ce îți spun!

—Nu știu dacă ai observat dar așa sunt toți medicii. Hai mamă, nu mai lua totul așa de în serios!

—Bine, dar grăbește-te că o să ajungă Otilia și să nu pierdeți trenul.

Otilia era o tipă de treabă care fusese cu mine în clasă în liceu și cu care am nimerit la aceeași facultate. Nu am

avut o relație prea apropiată dar se pare că ea încerca având în vedere că nu a întârziat decât 17 minute. După 2 ore eram în capitală, iar până seara și instalate în camerele noastre de cămin. Din păcate nu reușisem să ne mutăm împreună însă căminele noastre erau apropiate, în același campus. Ne despărțeau o alee de 200 de metri și o poartă șubredă. Nu ne trebuia poartă neapărat, eram obișnuite din liceu să sărim garduri.

Aveam ceva emoții pentru că urma să îmi cunosc colegele, cele cu care aveam să petrec un an întreg. Mă consideram o persoană destul de sociabilă, capabilă să interacționeze cu oricine, dar dacă ele nu erau așa? Dacă dădeam peste niște ciudate cu care să îmi fie frică să dorm în aceeași cameră? Cred că am văzut prea multe filme de groază dar până la urmă... și alea sunt inspirate de undeva, nu?

Temerile mi-au fost spulberate rapid. Am ajuns în camera ce urma să o numesc „casă” pentru următoarele luni. O încăpere destul de spațioasă cu 4 paturi, 4 dulapuri, o masă mare și 4 scaune. Mi-am ales patul de jos, cel mai apropiat de ușă, în caz de ceva să pot fugi repede din cameră. Sigur, nu cred că este abordarea corectă, nu poți dormi cu frică un an, dar mai bine să fiu precaută. Un singur pat mai era ocupat cu o lenjerie roz și ursuleți. Mi-am băgat puțin nasul prin lucrurile din cameră care păreau a aparține unei singure persoane când, deodată, am tresărit la auzul cheii în ușă. Am sărit doi pași în spate și am așezat rapid un zâmbet pe față pentru persoana care urma să intre. În același timp aveam telefonul pregătit să sun la 112 dacă simțeam ceva dubios, auzisem destul de povești despre incidente din cămine, în special la început de an când nu sunt locuite într-o proporție considerabilă. O fetiță firavă și-a făcut apariția trăgând de niște plase.

—Bună, eu sunt Gloria, colega ta.

—Eu sunt Ema, încântată să te cunosc!

—Bine ai venit! Eu am ajuns ieri așa că am avut timp suficient să îmi desfăc bagajele. Dacă vrei, te ajut să despachetezi și pe urmă putem merge la cumpărături. Trebuie să luăm ce ne trebuie pentru curățenie. Ce zici?

—E o idee foarte bună, putem merge chiar acum și îmi așez lucrurile mai târziu. Colegele noastre când vin?

—Nu vin. M-a anunțat administratorul că nu au confirmat locurile, ca atare vom sta doar noi două. E mai bine așa, nu?

—Da, din partea mea e perfect.

Mi-am petrecut următoarele 2 ore încercând să îmi formez o opinie pertinentă referitoare la acest nou personaj din viața mea însă nu am reușit așa că de îndată ce ne-am întors la cămin, am decis să o chem pe Otilia să o cunoască. Otilia se pricepea la oameni, ca și mine de altfel doar că ea era ceva mai permisivă. În relația noastră de prietenie, Otilia era latura umana iar eu... cea rațională.

—Gloria, ea este prietena mea Otilia.

—Bună Gloria, îmi pare bine de cunoștință.

—Și mie! Mă bucur că avem deja prima vizită.

Asta a sunat ironic.

—Vă știți de mult timp?

—De 4 ani, eu și Otilia am fost colege de liceu. Tu mai ai foști colegi la facultate aici?

—Nu, majoritatea colegilor mei nu au dat la facultate.

M-am uitat suspect la Otilia dar ea nu m-a băgat în seamă, doar mi-a aruncat o privire de genul acelor pe care mi le mai aruncă, priviri ce se traduc prin „iar ești arogantă” sau „dă omului o șansă”, așa că am tăcut. Am mers și la ea să văd în ce condiții stă.

Camera ei era mult mai mică fiind concepută pentru numai 3 persoane. Chiar înghesuită aș putea spune. Amândouă însă eram foarte entuziasmate de acest nou capitol din viețile noastre.

—Otilia, mi se pare atât de emoționant! Nu îmi vine să cred că începem în sfârșit studenția! 6 ani de petreceri și distracție. Am așteptat timp de 18 ani ziua aceasta.

—Unde era partea aia cu „plec la facultate în capitală să mă formez, să ajung cineva” sau cum era?

—Haide, nu vrem să ajungem niște tocilare arogante... trebuie să ne trăim și viața. Apropo de asta... nu ți se pare că noua mea colegă, Gloria, e cam nesuferită?

—De ce spui asta? Mi s-a părut de treabă.

—Mie nu. E foarte îngâmfată și face pe sfânta. Am întrebat-o dacă e cu ieșitul, cluburi, distracție și știi ce mi-a zis?

—Ce?

—„Nu știi ce să zic... prefer să ne descoperim pe parcurs...”

—Așa ți-a zis?? Înseamnă că nu a văzut în viața ei un club pe dinăuntru.

—Mai știi, poate doar face pe inocenta. Nu știi ce zace în ea, îți spun, s-ar putea să ne surprindă.

—Stai să ne descopere ea pe parcurs. Îmi spui dacă îți face probleme că mă mut cu tine.

—Mută-te oricum! Vreau să stăm amândouă, îmi lipsești.

—Serios Ema? Ce îți lipsește cel mai mult?

—Îmi lipsesc discuțiile noastre...

—Ce frumos!

—...în care eu vorbesc și tu scrii mesaje pe telefon! Cum faci și acum! Lasă te rog telefonul deoparte, eu eram serioasă. Mută-te la mine.

—Stai să vedem, să vorbim și cu Georgeta.

—O cheamă Gloria.

—Da, cu Gloria, așa. Vezi dacă e de acord.

—Otilia, cel mai bine e să mai vii pe la noi, vezi poate te împrietenești tu cu ea că eu nu prea am șanse. Nu e genul meu. Ia-o și tu așa mai pe ocolite, spune-i că sunt gândaci la tine în cameră că la cât pare de sclifosită sigur o să empatizeze și o să te primească. În plus, avem 2 paturi libere.

—Bine, încercăm.

Încă din prima seară ne-am pus în aplicare strategia de a o aduce pe Otilia în camera mea. Nu pot spune cu siguranță dacă Gloria a mirosit planul nostru, cert este că cele două păreau să se înțeleagă destul de bine. Miezul nopții ne-a surprins pe toate trei bine dispuse în club. Primele ore de studenție mi-au priit. Deschiderea anului universitar, de a doua zi, a fost mai delicată, nu știam că nu e bine să bei înainte de o zi așa aglomerată. Dar măcar

eram în blugi. Ca toți colegii mei. Decanul ne-a ținut un discurs interesant despre cât de norocoși suntem că am ajuns acolo. De parcă norocul m-a trecut de bac! După deschidere am plecat înapoi acasă, cursurile începeau de luni. Deja mi se făcuse dor de mama. Mă aștepta un sfârșit de săptămână aglomerat în care să îmi pun în ordine planurile pentru următorii ani. Mama mi-a explicat cât de importante sunt școala și familia și că trebuie să le faci să meargă mână în mână dar că prioritatea mea este să învăț, să iau note mari. Are dreptate, e plăcut atunci când te întreabă lumea ce face fi-ta să le spui că studiază medicina în capitală și că are 10 pe linie, un prieten deștept cu care o să se căsătorească, o să aibă 2 copii și vacanțe exotice în fiecare an. Am hotărât să mă opresc după faza cu 10 pe linie. Asta cu iubirea e pentru mai târziu. Poate o să am nevoie după ce o să fac prima mea operație singură, eventual de 12 ore. O să simt nevoia să sărbătoresc cu cineva.

Duminică m-am întors cu Otilia la cămine, urmând să ne pregătim pentru primele cursuri de a doua zi.

—De ce nu te duci tu să îți faci ghiozdanul pentru mâine și treci pe la noi mai pe seară?

—Ce ghiozdan Ema? Vin cu geantă. Nici în liceu nu foloseam așa ceva.

—Glumesc Otilia, era doar o metaforă. Nu am vrut să te jignesc. Mă refeream să îți pregătești lucrurile pentru cursurile de mâine. Crezi că am uitat cum veneai în clasa a 12-a la școală cu pungile alea de firmă? Ca o doamnă.

—Bineînțeles, nu puteam veni la școală așa oricum. Trec pe la tine mai târziu.

Am ajuns în cameră obosită de cât trăsese de bagaje dar am fost întâmpinată de un zâmbet larg, prietenos, cel al Gloriei.

—Ema, ce mă bucur că ai venit! Nu ești cu Otilia?

—Nu, ea s-a dus în camera ei să despacheteze. Trece mai pe seară pe la noi.

—Ce mă bucur, îmi este dor de ea. Și de tine mi-a fost. Hai să te ajut cu bagajele.

Începea să îmi placă de ea. Ușor superficială la prima vedere dar cu siguranță cu un suflet bun.

La scurt timp și-a făcut apariția și Otilia. Am început să vorbim despre noi, despre familiile noastre, liceu, școală și toate subiectele care ne treceau prin minte. Era plăcut să constatăm câte lucruri aveam în comun și, în același timp, cât de diferite eram. Ca femeie trebuie să ai o afinitate pentru curățenie dar obsesia Gloriei de a folosi lavete roz ne depășea, în special pe Otilia care rămăsese marcată.

—Voi chiar ați stat o oră în supermarket să alegeți niște lavete?

—Nu să le alegem, Gloria a zis clar că vrea roz. Am stat să le găsim.

—Ema, m-am oferit să fiu eu cea care se ocupă în mare parte de curățenia din această cameră. O singură pretenție am și eu.

—Ai putea să îți canalizezi energia spre alte scopuri și să ai alte pretenții. Nu cred că vrei să faci vreo carieră cu mătura.

—Ema, nu fi rea cu ea. Gloria sper că nu te-ai supărat!

—Nu, de ce m-aș supăra...

—Atunci de îți dai ochii peste cap??

—Ema, Otilia, putem să schimbăm subiectul? Nu m-am supărat și gata. Îmi place să stau cu voi... Otilia, nu vrei să te muți aici? Avem două paturi libere.

—Serios? Bineînțeles că vreau dar îmi era rușine să îți propun.

—Nu pot să cred! Păreai mai matură de atât. Când te muți?

—Săptămâna viitoare.

—Perfect.

Ne-am îmbrățișat toate trei cu atâta putere încât nici nouă nu ne venea să credem că ne cunoaștem de atât de puțin timp. Pentru mine era neobișnuit să mă lipsesc așa de repede de oameni.

—De mâine, la cursuri cu noi!

Din nu știu ce motiv, așteptam cu mare entuziasm prima zi de cursuri, să îmi cunosc noii colegi, profesorii și să fiu și eu cu adevărat studentă. Simțeam că urma să se întâmple ceva mare pentru mine.

—Ema, trezește-te, întârziem la primul curs!

—E la 1 jumătate...

—E deja 11! Până îți bei cafeaua, până te pregătești, până mănânci... Ține cont că facem o oră până la facultate! Sau putem să luăm un taxi.

Chiar începuse să îmi placă de colega mea de cameră Gloria mai ales că suntem colege de grupă dar cred că

trebuie să mai lucreze la tact. Nu îmi place să fiu trezită brusc. De fapt, nu îmi place să fiu trezită. Punct.

Mi-am pus blugii mei de la deschidere, un tricou gri să nu ies în evidență din prima și am plecat cu ea spre facultate. Drumul era cam ciudat, destul de mult de mers, zona dubioasă dar metroul îmi plăcea, era liniștit, toată lumea citea.

—Așa o să ajungem și noi? mă întrebă Gloria.

Dacă la cele 45 de kilograme ale ei își imaginează că o să care cărți de 1000 de pagini ca să se dea mare în metrou înseamnă că are o problemă. M-am limitat la a zâmbi politicos.

Momentul în care am ieșit de la metrou a trezit în mine niște sentimente amestecate, de emoție, de teamă, de curiozitate. Facultatea era destul de aproape de metrou însă drumul era greu de parcurs. Era o zonă foarte aglomerată, plină de studenți dar și de oameni dezorientați ce alergau în numeroasele stații de autobuz. Parcurgeam drumul acela pentru prima dată dar pașii mei știau mai bine ca mine încotro să se îndrepte...

A venit și momentul nostru de glorie, primul de până acum, primul curs, prima interacțiune cu ceea ce se anunța a fi una dintre cele mai importante experiențe din viațile noastre. Dar eu așa aș mai fi dormit... însă mi-a trecut repede. Zumzetul acela obositor de boboci care întrebau în feluri diferite ce ne așteaptă mi-a omorât orice urmă de somn. Toți vorbeau între ei, care mai de care mai mândru de statutul său de student. Eu stăteam într-un colț, cu Gloria, și așteptam să se întâmple ceva. Și s-a întâmplat...

Am simțit ceva. O apăsare, un fior. Un zgomot, o vibrație, o energie. Nu aș ști să o descriu. Un sentiment de bine, de liniște și de agitație în același timp. Am simțit o chemare, un strigăt. De undeva din spatele meu. Mi-am întors instinctiv privirea. Căutam cu sufletul meu ceva, acel ceva care mă adusese și mă voia acolo. Brusc am început să mă simt într-un loc special, familial. Nu mai eram între niște ziduri noi pentru mine ci într-o clădire modelată de timp. Mă simțeam ca și cum m-aș fi întors într-un loc în care mai fusesem de multe ori deși la prima vedere nu îl recunoșteam. Mai călcasem pe pardoseala din marmură. Mai urcasem acele trepte. Mai simțisem acel fior. Dar nu atunci, ci cu mult timp în urmă. Îl mai văzusem... pe el.

În mijlocul aglomerației a apărut un bărbat care prin postura sa a potolit orice zgomot. A apărut bărbatul. Acea prezență care te scutură din cap până în picioare și care te liniștește la loc. Acel om care te face să zâmbești fără să știi de ce, care te face să tremuri. Acel... el pe care îl așteptam. Un EL despre care nu știam nimic și în același timp știam totul, o persoană care mă făcea să tremur din toate încheieturile. Pe măsură ce se apropia, încercam să îl identific în cutia mea cu amintiri, să îmi dau seama ce anume mă leagă de el sau măcar dacă îl cunosc. Venea cu pași domoli. Cunoșteam acel mers pe care îl vedeam pentru prima oară.

A zâmbit și ne-a spus: „Să intrăm, vă rog”. Stăteam lângă ușă și nu mă puteam mișca. Mă uitam la el, la atitudinea lui, zâmbetul, felul în care era îmbrăcat și nu mă puteam mișca. Arăta impecabil, hainele aranjate la dungă. Ceasul, cureaua... Nu avea cum să nu te impresioneze. Zeci de întrebări îmi apăruseră în minte. De unde ești? De

unde te cunosc atât de bine deși nu știu cine ești? Cine ești tu, bărbat în cămașă verde?

Timpu se oprise în loc pentru o secundă. Respiram pe două planuri. Planul real în care inima îmi bătea puțin mai tare de emoție, de curiozitate, de sentimentul acela plăcut pe care îl ai când vezi pe cineva și îți place ceea ce vezi. Și planul secundar, în care inima gonea, în care nu puteam ține pasul cu ea pentru a lăsa aerul să îmi pătrundă în plămâni. Simțeam acea emoție ce te răscolește din cap până în picioare când aștepti să revezi un om drag. Un om pe care l-ai așteptat cu nerăbdare, clipă de clipă, să apară. Dar eu nu îl așteptam pe acel EL pe care nu îl cunoșteam. Însă mi-l doream acolo sau cel puțin era plăcut că era acolo. Eram unde trebuia și în același timp nimic nu avea sens.

Mi-a zâmbit și ne-a invitat înăuntru. Am intrat dar în momentul acela nu mi-am dat seama cât de adânc am intrat. M-am așezat în banca a doua de la perete pentru că eram în blugi. Până să îl cunosc nu mă deranja dar acum îmi venea să intru în pământ de rușine de diferența care era între noi. El un bărbat elegant iar eu... Eu eram Ema, el era EL. Oare așa erau toți profii pe aici?

—Numele meu este Eduard Mina. Cu mine veți parcurge acest curs.

Cu el o să dăm și examenul? Sper să nu fie oral că nu vād cum aș putea să scot două vorbe în fața lui.

Am petrecut o oră și jumătate hipnotizată de vocea lui. Avea un stil de a vorbi de te captiva cu totul, pierdeai noțiunea timpului. Cuvintele pe care le folosea și tonalitatea te făceau să reții fiecare cuvânt pe care îl rostea. Era cea mai interesantă prelegere la care

participasem în viața mea. Ne-a spus în linii mari ce ne așteaptă pe parcursul facultății dar într-un stil în care să nu te cuprindă teama că urmează 6 ani dificili dar nici să nu ai tendința de a lua totul în joacă.

Am rămas profund marcată.

Au urmat câteva cursuri banale, plictisitoare chiar, cel puțin prin comparație cu primul. De îndată ce am terminat, am pornit spre cămin. Drumul era ciudat, toți colegii schimbau impresii despre prima zi dar eu eram absentă. Gloria se tot uita la mine dar nu îndrăznea să mă întrebe ce am pățit. Probabil aștepta momentul în care urma să rămânem singure pentru a discuta mai multe.

—Ema, te-a marcat prima zi!

—Ai să râzi Gloria dar cam da.... Am un sentiment ciudat...

—În ce sens? Pe mine una m-a obosit ziua asta. Sper să nu fie toate la fel.

Și eu speram să nu fie toate așa. Ziua aceea fusese ciudată. Mă marcaseră. Era un mediu cu totul nou, diferit de tot ce trăisem până atunci. „Oamenii mari” din viața mea nu erau așa distanți, liceul nu arăta ca facultatea iar nu m-am simțit de prea multe ori scoasă din zona de confort. Am multe planuri și vise, vreau cu tot dinadinsul să ajung o persoană importantă și cred că atunci când îți dorești ceva cu adevărat obții. Asta până cunoști oameni ca Eduard, proful meu și îți dai seama de fapt nu îți dai seama cum ai putea. Unii oameni sunt făcuți să ajungă departe, să inspire alți oameni. Să transmită mesaje fără a spune un cuvânt. Nu am o experiență vastă de viață dar am întâlnit oameni care au ceva, capacitatea de a privi în

adâncul tău și de a te face să simți și să gândești lucruri pe care nici măcar nu le înțelege. Oameni ca Eduard care te fac să te simți mic dar într-un mod ciudat. Un fel în care nu te gândești „ce mic sunt” și „cum pot face să ajung așa departe?”.

Deși recunoșteam tiparul lui Eduard de om cu impact asupra altora, el era altceva. Era din altă parte, din alt peisaj. Dintr-o lume care știam că există dar totuși nu o înțelegeam, cel puțin la nivel conștient. Era ca un magnet pentru mine, ca și cum mi-ar fi trecut toată viața prin fața ochilor atunci când ne-am intersectat. L-aș fi luat în brațe instant, să îi spun că am venit dar nu avea sens. Iar eu eram obișnuită ca totul să aibă sens...

—De ce ești tăcută Ema? Așa ești tu de fel?

Nu sunt, poate vorbești tu prea mult. Dar eu chiar nu sunt tăcută. Vorbesc, mult, dar acum prefer să o fac cu mine. Sau cel puțin nu prea am de ales. Nu ai cum după prima zi de facultate să le explici colegilor tăi cam ce chestii filozofice îți trec ție prin cap la 9 seara că nu ar înțelege. N-aș fi în stare să le explic pentru că nici măcar eu nu înțeleg. Era ceva nou.

—Nu sunt, poate e de la oboseală.

—Lasă că stăm la un ceai când ajungem și ne revenim.

Am băut un ceai cu Gloria când am ajuns la cămin. Din fericire era și Otilia care nu știa nimic din ceea ce se întâmplase în ziua aceea iar de față cu Gloria nu aveam de gând să îi spun. După aceea am trecut la vin. Atmosfera era superbă, ne transformasem într-un grup de vreo 15 persoane, toate de pe etajul nostru. Fiecare din câte o zonă a țării, cu felul său de a fi și cu personalitatea sa. Eram cu

totul absorbită. Mă uitam la Otilia și mă bucuram atât de mult că și ea se simțea la fel de bine ca mine. Privirile noastre ne asigurau că ne aștepta o studenție frumoasă. Noii mei amici erau foarte de treabă, nici nu mi-am dat seama când a trecut timpul. Noroc cu Gloria care ne-a trezit la realitate.

—Propun să dormim. E târziu și cu toții am avut o zi lungă.

Am mers în cameră și ne-am așezat fiecare în patul ei. Era 1 noaptea și urma să ne trezim la 6. Cred că se făcuse deja 5 jumate când am adormit. Încă mai eram puțin copleșită de prima zi, de toate stările prin care trecusem. Era prea mult chiar și pentru mine. Aveam sentimente amestecate pe care încă nu reușeam să le deslușesc.

Zilele următoare au trecut foarte repede, ne-am familiarizat cu toate materiile și cu noii colegi. Otilia deja se mutase la noi și atmosfera în cameră era din ce în ce mai plăcută. Iar la facultate totul era de vis... Cursurile lui Eduard erau din ce în ce mai interesante iar eu nu lipseam la niciunul, mereu în primul rând. Viața în cămin era frumoasă, începusem să înțeleg pe deplin conceptul de „ani de studenție”. Timpul s-a scurs rapid și a sosit momentul pe care toți îl așteptam cu nerăbdare: balul bobocilor, urarea noastră oficială de bun venit, eveniment la care am mers însoțită de colegii de grupă și, bineînțeles, de Otilia. Gloria încă intra în categoria „colegi de grupă”, nu o puteam trece la „prieteni”.

Îmi plăcea din ce în ce mai mult de Gloria și de Otilia și rar lipseau din vreo activitate de-a mea dedicată timpului liber. Atmosfera era foarte agitată la bal, toată lumea era curioasă și interesată să își cunoască mai bine colegii. În

timp ce fetele mele scanau clubul după boboci care mai de care mai interesanți, eu rămăsesem cu privirea îndreptată spre ușa de la intrare unde se iscase un mic conflict cu un student care își uitase invitația acasă. La un moment dat s-a deschis ușa și l-am văzut. Era el.

—Otilia, uite, el e Eduard!

—Care Eduard? Unde?

—Știi că ți-am povestit de un prof de-al meu... uită-te la intrare. A venit acum.

—A... Eduard. Și?

—Și nimic dar nu mă așteptam să fie aici. Credeam că e doar pentru studenți.

—Cine?

—Balul, Otilia, balul! Credeam că balul e doar pentru studenți! Poți să te concentrezi și să fii puțin atentă la mine?

—Da, scuze. Zi-mi.

—Nu credeam că oamenii ca el merg în cluburi, nici măcar la baluri. Trebuie să recunosc că se încadrează în peisaj. E tânăr, are o relație bună cu studenții... Să îl vezi la cursuri ce frumos vorbește și când mai zice câte o glumă are așa un zâmbet frumos și înveți atâtea de la el...

—Ema, acela este un rânjet pe fața ta? O, nu, e „rânjetul”! Ema ce-ai făcut?

—Ce-am făcut?

—Îți place de el!

Otilia exagera. Cum putea să se gândească măcar că mi-ar putea plăcea de proful meu? Da, e un om cu foarte multe calități care se face imediat remarcat și cu siguranță în mediul lui sunt multe femei interesate de el. Dar cine sunt eu să îmi permit măcar să îl plac? Eduard e undeva sus, genul de om care te face să nu îți încapi în piele de bucurie dacă știe măcar că ești. Pe deasupra e și căsătorit. Sau poate exagerez eu iar Otilia s-a referit la faptul că îmi place de el ca prof. Și îmi place, cum ar putea să nu îți placă?

—Îl simpatizez, de fapt îl admir. Doar atât.

—Ești sigură de asta?

—Sigur că da.

—Ar fi total deplasat să îți placă de el ca bărbat. Mai ales la câți boboci sunt aici, profită! Spre deosebire de mine care sunt cu Mihnea, tu ar trebui să te bucuri la maxim de perioada asta. Uite ce frumos e Andrei, sper să câștige titlul de mister.

—Da, e drăguț...

—Nu pari prea convinsă.

—Ba da Otilia dar ce să caut eu cu unul ca Andrei? Mi se pare prea superficial.

—A, da, uitasem, tu ești aia mai spirituală.

—Nu mă lua peste picior. Îmi place dar tu nu vezi că se uită numai la d-astea care arată bine?

—Și ce? Nu mai fi complexată, intră în vorbă cu el. Dacă nu încerci, nu ai de unde să știi. Eu zic să profiți și

dacă e să câștige el, să încerci să te apropii de el. Poți să îl feliciți și vezi mai departe ce iese.

—Da, așa o să fac.

Bine că nu a câștigat. În afară de corpul lucrat la sală și de fața de reclamă la pastă de dinți nu pare să fie nimic de capul lui. După câteva ore petrecute la bal mă alesesem cu o invitație din partea lui la o cafea dar „i-am rătăcit” subtil numărul de telefon ca să mă asigur că nu mă conving fetele de ceva ce eu nu vreau să fac.

—Nu pot să cred că nu i-ai salvat numărul Ema!

FINAL PREVIZUALIZARE.

Dacă dorești să citești mai departe descarcă eBook-ul Prin ochii ei – de GrațIELA Feraru de pe

www.lettras.ro